

PIESEŇ LADU A OHŇA
KNIHA ŠTVRTÁ

GEORGE R. R.
MARTIN

HOSTINA
PRE VRANY

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

HOSTINA PRE VRANY

PIESEŇ LADU A OHŇA
KNIHA ŠTVRTÁ

GEORGE R. R.
MARTIN

TATRAN

Z anglického originálu George R. R. Martin: A FEAST for CROWS,
Book Four of A Song of Ice and Fire, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Dell,
A Division of Random House, Inc., New York 2005,

preložili Lucia Halová a Barbora Kráľová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2016 ako 5076. publikácia
a 133. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesing, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All right reserved

Copyright © 2005 by George R. R. Martin

Translation © Lucia Halová a Barbora Kráľová 2016

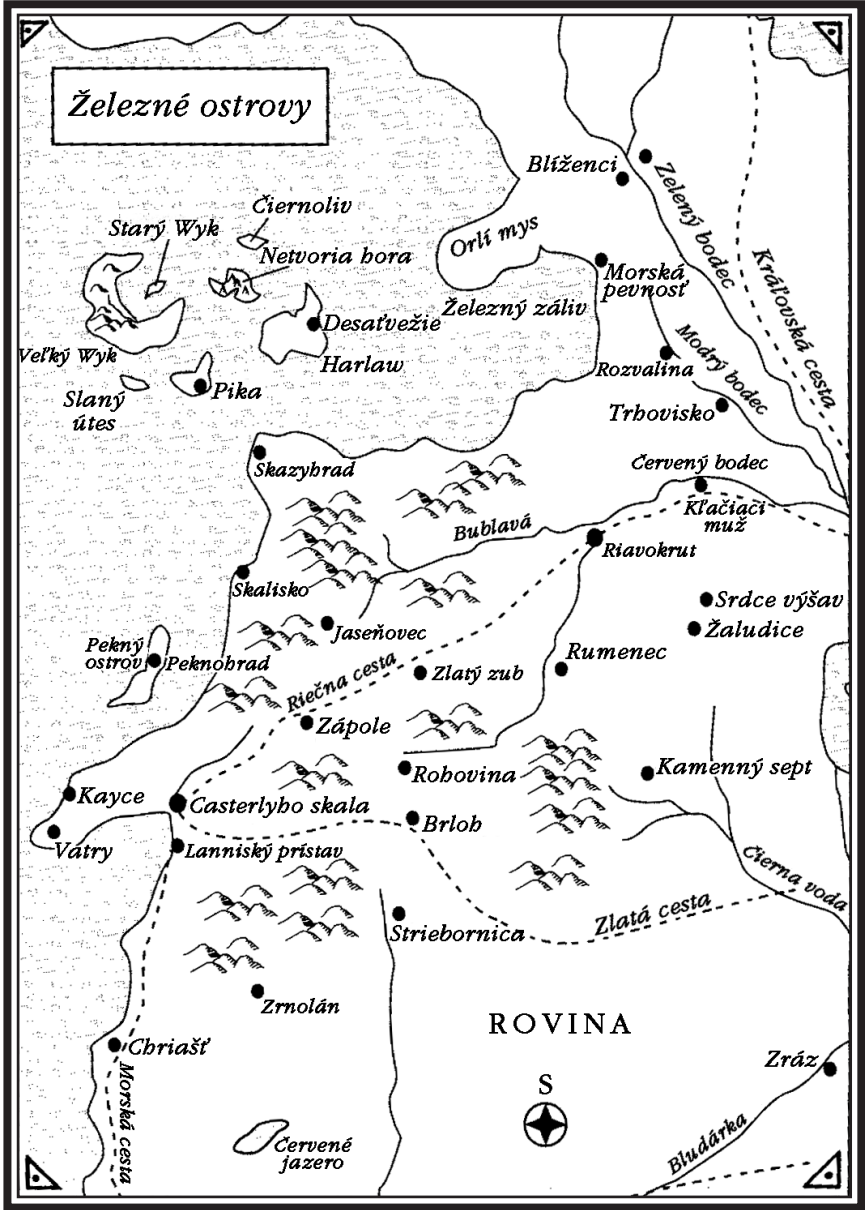
Maps and decorations © Jeffrey L. Ward

Heraldic crests © Virginia Norey

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2016

ISBN 978-80-222-0778-2

Stephenovi Boucherovi,
mágovi Windowsu a drakovi DOS-u,
bez ktorého by bola táto kniha napísaná ceruzkou

PROLÓG

Draky,“ povedal Mollander. Zdvihol zo zeme zošúverené jablko a prehodil si ho z ruky do ruky.

„Hod' ho,“ nabádal ho Alleras Sfinga. Vytiahol z tulca šíp a založil ho do luku.

„Ja by som celkom rád videl draka.“ Roone bol z nich najmladší, stále mu do dospelosti chýbali dva roky. „Ozaj veľmi rád.“

A ja by som rád spal v objatí s Rosey, pomyslel si Pate. Nepokojne sa pomrivil na lavici. Už zajtra by mohla byť jeho. Zoberiem ju preč zo Starého mesta, za Úzke more do niektorého Slobodného mesta. Tam neboli nijakí majstri, nikto, kto by ho mohol obviňiť.

Spoza okeníc obloka nad nimi počul Emmin smiech, miešal sa s hlbším hlasom muža, ktorého zabávala. Bola spomedzi kelneriek U brka a krčaha najstaršia, mala azda aj štyridsať, ale stále bola buclato pekná. Rosey bola jej dcéra, mala pätnásť a práve rozkvitla. Emma rozhlásila, že kto chce Roseino panenstvo, zaplatí zlatým drakom. Pate si našetril deväť strieborných jeleňov a celý džbán medených hviezd a grošov, ale zbytočne. Skôr by sa mu vyľahol živý drak, než by si našetril na jedného zlatého.

„Na draky si sa narodil neskoro, chlapče,“ povedal Roonovi Armen Akolyta. Armen nosil na krku kožený remienok s cínovým, oloveným a medeným okom a ako väčšina akolytov bol presvedčený, že novicom namiesto hlavy sedí na pleciah kvaka. „Posledný pošiel za vlády Aegona Tretieho.“

„Posledný drak v Západnej zemi,“ nedal sa Mollander.

„Hod' to jablko,“ ozval sa znova Alleras. Bol to driečny mládenec, ich Sfinga. Všetky kelnerky naňho brali. Ešte aj Rosey sa ho občas dotkla, keď mu priniesla víno, a Pate len škripal zubami a tváril sa, že si nič nevšimol.

„Posledný drak v Západnej zemi bol posledný drak vôbec,“ trval na svojom Armen. „To vie predsa každý.“

„To jablko!“ naliehal ďalej Alleras. „Ibaže by si ho chcel zjesť.“

„Tu máš.“ Mollander potiahol svoju konskú nohu, poskočil, zatočil sa, napriahol a hodil jablko do hmly, čo visela nad Medovinou. Nebyť jeho nohy, bol by z neho rytier ako z jeho otca. Mal na to dosť sily v pevných ramenách a širokých pleciach. Jablko letelo rýchlo a ďaleko...

... ale nie tak rýchlo ako šíp, čo vyletel za ním, celý dlhý yard, zo zlatého dreva a so šarlátovými pierkami. Pate nevidel, ako sa zabodol do jablka, ale počul to. Od rieky sa ozval zásah a potom šplechnutie.

Mollander zahvzdal. „Rovno do ohryzka. Pekne.“

Ani zďaleka nie také pekné ako Rosey. Pate miloval jej orieškovohnedé oči a pučiace prsia, a ako sa usmiala, vždy keď ho zbadala. Miloval jej jamky v lícach. Občas obsluhovala bosá, aby cítila trávu pod nohami. Aj to na nej miloval. Zbožňoval jej čistú, čerstvú vôňu, aj ako sa jej vlasy za ušami vlnili. Zbožňoval aj prsty na jej nohách. Raz v noci mu dovolila, aby ich hladil – hral sa s nimi a pre každý prstík vymyslel zábavný príbeh, aby ju rozosmial.

Azda by mal radšej zostať na tejto strane Úzkeho mora. Mohol by si za ušetrené peniaze kúpiť somára, s Rosey by sa na ňom striedali cestou do Západnej zeme. Ebrose je presvedčený, že Pate nemá na strieborné oko, ale vie napraviť kosti a prikladať pijavice. Dedinčania by mu boli za pomoc vďační. Keby sa naučil strihať vlasy a holiť brady, azda by sa uplatnil aj ako holič. *To by mi úplne stačilo,* hovoril si v duchu, *len kým by som mal pri sebe Rosey.* Rosey je všetko, čo na svete chce.

Nebolo to tak vždy. Kedysi sníval o tom, že bude majstrom na hrade nejakého štedrého pána, ktorý si bude vážiť jeho múdrosť a za služby mu venuje dobrého bieleho koňa. Ako krásne vysoko by sa niesol, ako vznešene, usmieval by sa nadol na poddaných, ktorých by míňal cestou...

Raz večer U brka a krčahu sa Pate po druhom krígli príšerne silného jablčného muštu naparoval, že nebude navždy novicom. „Veru tak!“ zvolal Lenivec Leo. „Budeš bývalý novic, čo pasie svine.“

Dopil zvyšok kríгла. Terasa U brka a krčaha osvetlená fakľami bola ako ostrovček svetla v mori rannej hmly. Pri rieke sa vznášalo svetlo majáka Vysokej veže ako matný oranžový mesiac vo vlhkom nočnom opare, ale ani to mu nijako nezlepšilo náladu.

Alchymista tu už mal byť. Vari to bol všetko iba krutý žart, alebo sa mu niečo stalo? Nebolo to prvý raz, čo by sa Patovi šťastie obrátilo chrbtom. Kedysi bol presvedčený, že sa naňho usmialo, keď ho prideliili arcimajstrovi Walgravovi, aby mu pomáhal s krkavcami, no vtedy netušil, že mu

bude musieť nosiť jedlo, upratovať komnatu a každé ráno ho obliekať. Povrávalo sa, že toľko, čo Walgrave zabudol o umení práce s krkavcami, nevedia ani všetci ostatní majstri dokopy, tak si Pate pomyslel, že oko z čierneho železa má viac než isté, no vzápätí zistil, že Walgrave mu ho veru neudelí. Starca nechali arcimajstrom už iba z láskavosti. Býval to významný majster, no teraz často schovával pod rúchom zašpinené spodky a pred polrokom ho nejakí akolyti našli plakať v knižnici, lebo sa nevedel vrátiť do svojich komnát. Na Walgravovom mieste pod železnou maskou sedával majster Gormon, ten istý Gormon, ktorý raz obvinil Pata z krádeže.

Na jabloni pri rieke sa rozospieval slávik. Bola to pekná pesnička, príjemná zmena oproti večnému škrekotu a krákanu krkavcov, o ktoré sa staral celý deň. Biele krkavce ho poznali po mene a mrmlali ho stále dokola, len čo ho zbadali: „*Pate, Pate, Pate,*“ až mal sto chutí vrieskať. Tieto obrovské vtáky boli pýchou arcimajstra Walgrava. Chcel, aby ho zožrali, keď sa pominie, ale Pate ich podozrieval, že chcú zožrať aj jeho.

Azda za to mohol len ten príšerne silný mušt – neprišiel sem piť, ale Alleras platil, lebo oslavoval ukutie medeného oka, a Pate z pocitu viny vysmädol –, ale priam sa mu zdalo, ako keby slávik trilkoval *zlato za železo, zlato za železo, zlato za železo*. Čo bolo dosť čudné, pretože presne to povedal ten cudzinec vtedy v noci, keď ich Rosey dala dokopy. „Kto ste?“ spýtal sa ho Pate a muž odvetil: „Alchymista. Dokážem premeniť železo na zlato.“ A zrazu mal v ruke mincu, tancovala mu po hánkach, žlté zlato jemne žiarilo vo svetle sviečok. Na jednej strane bol trojhlavý drak, na druhej hlava nejakého mŕtveho kráľa. *Zlato za železo*, spomínal si Pate, *lepšie neobídeš. Chceš ju? Miluješ ju?* „Nie som zlodej,“ tvrdil mužovi, čo o sebe tvrdil, že je alchymista. „Som novic z Citadely.“ Alchymista naklonil hlavu a povedal: „Keby si si to rozmyslel, budem tu o tri dni aj s drakom.“

Tri dni prešli. Pate sa vrátil k Brku a krčahu, stále na pochybách, čo je vlastne, ale namiesto alchymistu tu narazil na Mollandera, Armena, Sfinngu a, samozrejme, nesmel chýbať ani Roone. Bolo by podozrivé, keby sa k nim nepridal.

V krčme u Brka a krčaha majú vždy otvorené. Už šesťsto rokov stojí na ostrovčeku v Medovine, a ani raz nemali zatvorené. Hoci sa vysoká drevená budova na južnej strane nakláňala ako novici po jednom krígli, Pate bol presvedčený, že tam bude stáť ďalších šesťsto rokov a predávať víno aj príšerne silný mušt námorníkom a rybárom, kováčom a spevákom, kňazom a kniežatám, aj novicom a akolytom z Citadely.

„Staré mesto nie je celý svet,“ rozdrapoval sa Mollander. Rytiersky synáček, spitý pod obraz. Odkedy mu doručili správu, že jeho otec padol na

Čiernej vode, skoro každú noc sa ožral. Ešte aj v Starom meste, ďaleko od bojov a v bezpečí za hrubými hradbami sa Vojna piatich kráľov dotkla všetkých ... hoci arcimajster Benedict trval na tom, že to nikdy nebola vojna piatich kráľov, keďže Renly Baratheon zomrel, ešte skôr ako sa Balon Greyjoy korunoval.

„Otec vždy hovorieval, že svet je väčší ako hocijaký hrad,“ pokračoval Mollander. „Draky sú určite to najmenej, čo človek nájde v Qarthe, Assháji a Yi Ti. Námorníci hovoria...“

„... to, čo vždy, trepú dve na tri,“ skočil mu do reči Armen. „Sú to námorníci, drahý Mollander. Len choď do dokov, a stavím sa, že ti ne jeden vyrozpráva, ako sa vyspal s morskými pannami alebo ako prežil rok v rybom bruchu.“

„A ako vieš, že to nie je pravda?“ Mollander dupal po tráve, hľadal ďalšie jablká. „Sám by si musel byť v tom bruchu, aby si mohol tvrdiť, že tam neboli. Keby to vyhlasoval len jeden námorník, no dobre, človek sa nanajvyš zasmee, ale keď to hovoria veslári zo štyroch rôznych lodí v štyroch rôznych jazykoch...“

„Nehovoria to isté,“ trval na svojom Armen. „Draky v Assháji, draky v Qarthe, draky v Meereene, dothracké draky, draky oslobodzujúce otrokov... nové reči sú vždy iné než tie predtým.“

„Líšia sa len v drobnostiach.“ Mollander bol neskutočne zaťatý aj za triezva, ale keď si vypil, tak ním nikto nepohol. „Všetci hovoria o drakoch a krásnej mladej kráľovnej.“

Pata zaujímal iba drak zo žltého zlata. Nechápal, čo sa mohlo porobiť s alchymistom. *Povedal, že príde o tri dni.*

„Pri nohe máš jedno jablko,“ zavolał Alleras na Mollandera, „a ja mám v tulci ešte dva šípy.“

„Seriem ti na tvoj tulec.“ Mollander zdvihol spadnuté jablko. „Je červivé,“ zašomral, ale aj tak ho hodil. Šíp prestrelil jablko vo dvoje, práve keď začínalo klesať. Jedna polovica pristála na streche vežičky, spadla na nižšiu strechu, odrazila sa a capla na zem len kúsok od Armena. „Ak rozrežeš červa vo dvoje, máš dva červy,“ oznámil im akolyta.

„Keby to tak fungovalo aj s jablkami, nikto by už viac nemusel hladovať,“ vyhlásil Alleras s tým svojím milým úsmevom. Sfinga sa stále usmieval, ako keby poznal dáky skrytý žartík. Dodávalo mu to prefíkaný výraz, ktorý sa výborne hodil k jeho ostrej brade, špicatej línii vlasov nad čelom a hustej hrive krátkych kučier, čiernych ako noc.

Z Allerasa bude majster. Ešte je v Citadele iba rok, a už si ukul tri oká majstrovej reťaze. Armen má možno viac, ale ku každému sa prepracovával celý rok. No aj z neho bude raz majster. Roone a Mollander sú stále no-

vici s holými krkami, ibaže Roone je ešte primladý a Mollander radšej pije ako študuje.

Pate však...

Keď pred piatimi rokmi prišiel do Citadely, mal sotva trinásť rokov, no doteraz má krk holý ako v deň, keď dorazil zo západných zemí. Už dvakrát veril, že je pripravený. Po prvýkrát predstúpil pred arcimajstra Vaellyna, aby mu predviedol svoje znalosti oblohy. Namiesto toho zistil, ako prišiel Kyslý Vaellyn k svojej prezývke. Pate dva roky zbieral odvahu, aby to skúsil znova. Druhý raz sa vydal napospas prívetivému arcimajstrovi Ebrosovi, vychýrenému milým hlasom a jemnými rukami, ale Ebrosove povzdychy ho nakoniec ranili rovnako ako Vaellynove uštipačné poznámky.

„Ešte jedno jablko,“ zastrájal sa Alleras, „a poviem vám svoj názor na tie draky.“

„Ako že vieš niečo, čo ja neviem?“ hundral Mollander. Všimol si jablko na konári, vyskočil, odtrhol ho a hodil. Alleras natiahol tetivu k uchu a ladne sa otočil, ako sledoval letiaci cieľ. Vypustil šíp, práve keď jablko začalo klesať.

„Posledné nikdy netrafiš,“ poznamenal Roone.

Jablko čľuplo do rieky bez ujmy.

„Vidíš?“ dodal.

„V deň, keď trafiš všetky, prestaneš sa zdokonaľovať.“ Alleras uvoľnil tetivu a zasunul luk do koženého puzdra. Bol vyrezaný zo zlatostromu, vzácneho a chýrneho dreva z Letných ostrovov. Pate ho raz skúsil ohnúť, ale márne. *Sfinga vyzerá chudučký, ale v tenkých rukách má sily dosť*, dumal, keď si Alleras vyložil nohu na lavicu a načiahol sa po pohár s vínom. „Drak má tri hlavy,“ oznámil s jemným dornským prízvukom.

„To je dáka hádanka?“ chcel vedieť Roone. „V rozprávkach sfingy vždy hovoria v hádankách.“

„Žiadna hádanka.“ Alleras sa napil vína. Ostatní sa nalievali kríglami prehnane silného muštu, ktorým bola krčma povestná, ale on mal radšej čudné sladké vína svojej domoviny. Ani v Starom meste veru neboli lacné.

Prezývku Sfinga vymyslel Allerasovi Lenivec Leo. Sfinga je sčasti to a sčasti ono – má ľudskú tvár, levie telo, orlie krídla. Alleras bol presne taký istý – jeho otec bol Dornský a matka čierna obyvateľka Letných ostrovov. On mal pokožku tmavú ako tíkové drevo a oči ónyxovočierne ako sfingy zo zeleného mramoru pri hlavnej bráne.

„Žiadny drak nemal tri hlavy, iba ak na štíte či na zástave,“ vyhlásil pevným hlasom Armen Akolyta. „Bola to len heraldická figúra, nič viac. Okrem toho všetci Targaryenovci sú mŕtvi.“

„Všetci nie,“ namietol Alleras. „Žobrácky kráľ mal sestru.“

„Myslel som, že jej roztrieskali hlavu o stenu,“ ozval sa Roone.

„Nie,“ opravil ho Alleras. „To malému synovi princa Rhaegara rozbili hlavu o stenu statoční muži Leva Lannistera. Ale toto je Rhaegarova sestra, čo sa narodila na Dračom kameni, skôr ako ho dobyli. Volá sa Daenerys.“

„Zrodená za búrky. Už si spomínam.“ Mollander zdvihol krígeľ, až mu vyšplechol mušť. „Tak na ňu!“ Hodil ho do seba, tresol prázdny krígeľ na stôl, odgrgol si a spakruky si utrel ústa. „Kde je Rosey? Naša právoplatná kráľovná si zaslúži ešte rundu muštu, čo poviete?“

Armen Akolyta zhrozene vyvaľoval oči. „Hovor tichšie, somár. O takýchto veciach sa ani nežartuje. Nikdy nevieš, kto ťa môže začuť. Pavúk má uši všade.“

„No len sa nepoondi, Armen. Chcel som si pripíť, nie viesť povstanie.“

Pate začul chichot. Spoza chrbta sa mu ozval tichý, úlisný hlas: „Vždy som vedel, že si zradca, Skočko.“ Lenivec Leo sa opieral o starý doštený most, na sebe mal saténové oblečenie so zelenými a zlatými pásikmi a čiernu hodvábnu pelerínu, zopnutú na pleci nefritovou ružou. Predtým sa zrejme obliat červeným vínom, aspoň podľa flakov na prsiach. Cez jedno oko mu padal prameň popolavoplavých vlasov.

Keď ho Mollander zbadal, celý sa naježil. „Strč sa. Vypadni. Tu ťa nikto nechce.“ Alleras mu položil ruku na plece, aby ho upokojil, Armen sa len mračil. „Leo. Pán môj. Myslel som si, že nesmieš opustiť Citadelu ešte...“

„... ďalšie tri dni.“ Lenivec Leo pokrčil plecami. „Podľa Perestana má svet štyridsaťtisíc rokov. Podľa Mollosa stopäťdesiatitisíc. Čo sú v porovnaní s tým tri dni, pýtam sa?“ Hoci bol na terase tucet voľných stolov, Leo si prisadol k nim. „Kúp mi za pohár arborského zlatého, Skočko, a ja možno nebudem žalovať otcovi, na koho si si tu pripíjal. Nemal som šťastie v hre a posledného jeleňa som dal za večeru. Mliečne prasiatko v slivkovej omáčke, plnené gaštanmi a bielymi hluzovkami. Človek musí jesť. Čo ste mali vy, chlapi?“

„Baraninu,“ odsekol Mollander a neznelo to ani trochu nadšene. „Dali sme si spolu varené baranie stehno.“

„Nepochybujem, že vás dobre zasýtilo.“ Leo sa obrátil k Allerasovi. „Panský synáčik by mal byť veľkorysý, Sfinga. Dupočul som sa, že si získal medené oko. Na to si pripijem.“

Alleras sa naňho usmial. „Platím len priateľom. A nie som z panskej rodiny, to som ti už hovoril. Moja mama bola obchodníčka.“

Leove orieškovohnedé oči sa leskli vínom a zlobou. „Tvoja matka bola opica z Letných ostrovov. Dornskí pretiahnu hocičo s dierou medzi nohami. Bez urážky. Možno si hnedý ako orech, ale aspoň sa umývaš. Na rozdiel od tohto nášho rapavého pastiera sviň.“ Mávol rukou smerom k Patovi.

Keby som mu šmaril krígel do úsmevu, vyrazil by som mu polovicu zubov, pomyslel si Pate. Pastier sviň Rapavý Pate bol hrdinom tisícky oplzlých príbehov – dobrosrdečný zadubený grobian, ktorý prekabátil tučných pánov, nadutých rytierov a honosných septonov, ktorí ho trápili. Vždy sa napokon ukáže, že jeho hlúposť bola iba neotesaná prefikanosť a príbehy sa obyčajne končia tým, že Rapavý Pate sedí na panskej stoliči alebo preťahuje dcérenku akéhosi rytiera. Ibaže to sú rozprávky. V skutočnom živote sa pastierom sviň takto nedarí. Pate mal občas dojem, že ho matka musela nenávidieť, keď mu dala také meno.

Alleras sa už neusmieval. „Za toto sa ospravedlňiš.“

„Ale ba?“ čudoval sa Leo. „Ako by som mohol, keď mi tak vyschlo v krku...“

„Každým slovom, čo vypustíš z úst, len zahanbuješ svoj rod,“ povedal Alleras. „A Citadelu zahanbuješ tým, že si jedným z nás.“

„Viem. Tak mi už kúp to víno, aby som v ňom mohol utopiť svoju hanbu.“

Ozval sa Mollander: „Najradšej by som ti vytrhol jazyk.“

„Ozaj? A ako by som vám potom povedal o drakoch?“ Leo znova mykol plecami. „Bastardík mal pravdu. Dcéra Šialeného kráľa žije a sama vyseдела tri draky.“

„Tri?“ začudoval sa Roone.

Leo ho potľapkal po ruke. „Viac ako dva a menej ako štyri. Na tvojom mieste by som sa ešte neuchádzal o zlaté oko.“

„Daj mu pokoj,“ varoval ho Mollander.

„Skočko je gavalier. Ako chceš. Námorníci z každej lode, čo sa plavila aj niekoľko stoviek míľ od Qarthu, hovoria o drakoch. Niektorí dokonca tvrdia, že ich videli na vlastné oči. Mág je ochotný tomu uveriť.“

Armen nesúhlasne skrivil pery. „Marwyn nemá všetkých päť pokope. Arcimajster Perestan ti to rád potvrdí.“

„Aj arcimajster Ryam to tvrdí,“ dodal Roone.

Leo zívól. „More je mokré, slnko teplé a zverinec neznáša mastifa.“

Pre každého má urážlivú prezývku, pomyslel si Pate, ale nemohol poprieť, že Marwyn vyzerá skôr ako mastif než ako majster. *Ako keby chcel človeka uhryznúť.* Mág je iný než ostatní majstri. Vraj sa druží s pobehlicami a potulnými čarodejmi, rozpráva sa s chlpatými Ibbenčanmi a čiernymi obyvateľmi Letných ostrovov ich vlastným jazykom a obetuje čudným bohom v malých námornických svätyniach dolu v dokoch. Ľudia ho vraj videli v podsvetí mesta, v potkaních dierach a čiernych nevestincoch, ako sa spóluje s komediantmi, spevákmi, žoldniermi, ba aj žobrákmi. Šušká sa dokonca, že raz zabil človeka holými rukami.

Keď sa Marwyn vrátil po ôsmich rokoch na východe, kde mapoval vzdialené zeme, pátral po stratených knihách a učil sa od mágov a zaklínačov tieňov, Kyslý Vaellyn mu dal prezývku Mág Marwyn. Na Vaellynovo obrovské rozhorčenie sa tá prezývka čoskoro rozšírila do celého Starého mesta. „Čary a modlitby prenechaj kňazom a septonom, svoj um využi na to, aby si sa učil pravdy, ktorým môže človek veriť,“ radil raz arcimajster Ryam Patovi, ibaže Ryam mal prsteň, palicu aj masku zo žltého zlata a na jeho reťazi chýbalo oko z valýrskej ocele.

Armen cez nos zaškúľil na Lenivca Lea. Mal na to výborný nos – dlhý, úzky a špicatý. „Arcimajster Marwyn verí všelijakým podivnostiam,“ povedal, „ale nemá žiadny dôkaz, že tie draky sú skutočné, presne ako Mollander. Sú to len ďalšie námornícke povedačky.“

„Nemáš pravdu,“ povedal Leo. „V Mágovej komnate horí sklená svieca.“

Na osvetlenej terase zavládlo ticho. Armen si vzdychol a potriasol hlavou. Mollander sa rozosmial. Sfinga sa uprene díval na Lea veľkými čiernymi očami. Roone nechápavo hľadel.

Pate vedel o sklených sviečach, no ešte žiadnu nevidel horieť. Bolo to najhoršie strážené tajomstvo Citadely. Vraj ich priniesli z Valýrie tisíc rokov pred Skazou. Počul, že sú štyri – jedna zelená a tri čierne, všetky vysoké a pokrútené.

„Čo sú to tie sklené sviečky?“ chcel vedieť Roone.

Armen Akolyta si odkašľal. „Noc predtým, ako akolyta zloží prísahu, musí držať stráž v krypte. Nesmie mať žiadnu lucernu, faklu, lampu, sviečku... len obsidiánovú sviecu. Musí stráviť noc potme, ibaže by sa mu podarilo tú sviecu zapáliť. Niektorí to skúšajú. Blázniví a tvrdohlaví, tí, čo sa venovali takzvaným vyšším mystériám. Často si dorežú prsty, lebo okraje tých sviec sú vraj ostré ako britva. Potom musia s krvavými rukami čakať do rána a dumieť nad svojím nezdarom. Múdrejší si jednoducho pospia alebo sa celú noc modlia, ale každý rok sa nájde pár takých, čo si nedajú povedať.“

„Veru.“ Aj Pate to takto počul. „Ale na kieho je svieca, čo nesvieti?“

„Je to poučenie,“ vysvetľoval Armen, „posledná príučka, predtým než si navlečieme majstrovské reťaze. Sklená svieca má predstavovať pravdu a vedomosti, také vzácne, nádherné a krehké. Má tvar sviečky, aby nám pripomínala, že majster musí vrhať svetlo všade tam, kde slúži, a je ostrá, aby sme nezabúdali, že poznanie môže byť nebezpečné. Múdri ľudia občas zostanú vo svojej múdrosti arogantní, ale majster musí byť vždy skromný. Aj toto nám pripomína sklená svieca. Aj keď majster odrieka prísahu, navlečie si reťaz a odíde do služby, vždy si bude pamätať tmu, keď držal stráž, a spomenie si, že nech robil, čo robil, sviecu sa mu nepodari-

lo zapáliť... lebo aj keď má veľké vedomosti, niektoré veci sú jednoducho nemožné.“

Lenivec Leo vybuchol do smiechu. „Nemožné akurát tak pre teba. Na vlastné oči som videl, že horí.“

„Nepochybujem, že si videl horieť nejakú sviecu,“ nedal sa Armen. „Možno dáku z čierneho vosku.“

„Viem, čo som videl. Jej svetlo bolo zvláštne a jasné, oveľa jasnejšie ako z voskových či lojových sviečok. Hádže čudné tiene a vôbec neblinká, ani keď za mnou vnikol cez otvorené dvere prievan.“

Armen si prekřížil ruky. „Obsidián nehorí.“

„Dračie sklo,“ povedal Pate. „Ludia ho nazývajú dračie sklo.“ Mal pocit, že je to dôležité.

„Veru tak,“ zahútal sa Alleras Sfinga, „a ak sú na svete znova draky...“

„Draky aj temnejšie veci,“ povedal Leo. „Sivé ovce zatvárajú oči, ale mastif vidí pravdu. Prebúdzajú sa starodávne sily. Tiene sa hýbu. Už čoskoro nás čaká vek zázrakov a hrôzy, vek bohov a hrdinov.“ Ponaťahoval sa a záhalčivo sa usmial. „Povedal by som, že si to zaslúži rundu.“

„Už sme pili dosť,“ vyhlásil Armen. „Ani sa nenazdáme, a svitá, a arcimajster Ebrose bude prednášať o vlastnostiach moču. Kto si chce ukuť strieborné oko, nemal by zmeškať jeho prednášku.“

„Bohovia uchovajte, aby som ťa zdržoval od ochutnávky štaniek,“ povedal Leo. „Ja však dávam prednosť arborskému zlatému.“

„Ak si mám vybrať medzi štankami a tebou, radšej si pripijem štankami.“ Mollander vstal od stola. „Poď, Roone.“

Sfinga sa načiahol po puzdro na luk. „Aj ja sa poberiem do postele. Hádam sa mi bude snívať o drakoch a sklených sviečach.“

„Všetci odchádzate?“ Leo pokrčil plecami. „Nevadí, Rosey tu zostáva. Azda pôjdem náš púčik zobudiť a spraviť z nej ženu.“

Alleras si všimol Patov výraz tváre. „Ak nemá medenák na pohár vína, nemá ani draka na dievča.“

„Veru,“ prehodil Mollander. „Okrem toho, ženu robí muž. Poď s nami, Pate. Starý Walgrave sa na svitaní zobudí. Bude potrebovať, aby si ho odviedol na prevét.“

Ak si dnes vôbec spomenie, kto som. Arcimajster Walgrave poľahky rozoznal jedného krkavca od druhého, no pri ľuďoch sa mu tak nedarilo. Občas bol presvedčený, že Pate je niekto iný menom Cressen. „Ešte nejdem,“ povedal kamarátom. „Ešte chvíľku zostanem.“ Veď zatiaľ nesvitá. Možno sa alchymista predsa len ukáže a Pate by sa s ním nerád minul.

„Ako chceš,“ povedal Armen. Alleras sa na Pata významne zahľadel, potom si prehodil luk cez plece a pobral sa za ostatnými k mostu. Mollander

bol taký opitý, že sa musel pridržať Roona za plece, aby nespadol. Citadela bola od nich, čo by kameňom dohodil, no oni sa k nej museli predierať hotovým bludiskom Starého mesta, ktoré bolo samá zákruta, krížna ulica a úzka kľukatá ulička. „Dávajte pozor,“ začul ešte Armena, keď tých štyroch pohltila riečna hmla, „je vlhko a mačacie hlavy sa budú šmýkať.“

Keď odišli, Lenivec Leo sa ponad stôl s nechufou zadíval na Pata. „Ach, ja biedny. Sfinga odkráčal aj so svojím striebrom a nechal ma tu s Rapavým Patom od sviň.“ Ponaťahoval sa a zazíval. „Akože sa má naša rozkošná Rosey?“

„Spí,“ odsekol Pate.

„Istotne nahá.“ Leo sa uškrnul. „Myslíš, že ozaj stojí za zlatku? Tuším to budem musieť zistiť.“

Patovi to nestálo za odpoveď.

Leo ani žiadnu nepotreboval. „Myslím, že keď raz do nej vniknem, jej cena výrazne klesne a bude si ju môcť dovoliť aj pastier sviň. Vlastne by si mi mal poďakovať.“

Mal by som ti zakrútiť krkom, pomyslel si Pate, ale nebol ani zďaleka taký opitý, aby zahadzoval vlastný život. Leo cvičil so zbraňami, mečom a dýkou nájomných vrahov sa vedel nebezpečne oháňať. A ak by sa Patovi aj podarilo zabiť ho, sám by potom prišiel o hlavu. Pate má totiž len jedno meno, zatiaľ čo Leo dve, a to druhé znie Tyrell. Ser Moryn Tyrell, veliteľ mestskej hliadky Starého mesta, je Leov otec. Mace Tyrell, pán Vyšesadu a Strážca juhu jeho bratanec. A Starý muž Starého mesta, lord Leyton Hightower, ktorý má množstvo titulov a jedným z nich je Ochranc Citadely, je banderiál Tyrellovcov. *Kašľať na to,* hovoril si v duchu Pate. *Tára, len aby mi ublížil.*

Hmla na východe pomaly redla. *Svitá,* uvedomil si Pate. *Brieždi sa a alchymista nikde.* Nevedel, či sa má smiať, alebo plakať. *Som zlodej, aj keď to vrátim späť a nikto sa nič nedozvie?* Ďalšia otázka, na ktorú nepozná odpoveď, presne ako keď sa ho pýtali Ebrose a Vaellyn.

Odtisol sa od lavice, vstal a príšerne silný mušt mu naraz udrel do hlavy. Musel sa pridržať stola, aby nespadol. „Daj Rosey pokoj,“ povedal namiesto rozlúčky. „Daj jej pokoj, inak ťa zabijem.“

Leo Tyrell si odfúkol vlasy spreď oka. „S pastiermi sviň sa nebijem. Vypadni.“

Pate sa zvrtol a prešiel cez terasu. Jeho kroky sa ozývali na zošliapaných doskách starého mosta. Kým cezeň prešiel, nebo na východe zružovelo. *Svet je veľký,* hovoril si v duchu. *Keby som si kúpil toho somára, ešte stále by som mohol putovať po cestách a cestičkách Siedmich kráľovstiev, prikladať ľuďom pijavice a vyberať im z vlasov hnidy. Mohol by som sa dať najat' na*

lod', oprieť sa do vesiel a plaviť sa do Qarthu cez Nefritové brány, aby som na vlastné oči videl tie poondiate draky. Nemusím sa vôbec vrátiť k starému Walgravovi a krkavcom.

No aj tak sa zvrtol naspäť k Citadele.

Keď mraky na východe preťal prvý slnečný lúč, v Námorníkovom septe v prístave začal odbíjať zvon. Zakrátko sa pridala Pánov sept, po ňom Sedem svätých zo svojich záhrad na druhom brehu Medoviny a napokon Hviezdnatý sept, ktorý bol sídlom najvyššieho septona tisíc rokov predtým, ako Aegon pristál v Kráľovom prístave. Spolu tvorili mocný chór. *Ne ani zďaleka to neznie tak pekne ako jeden malinký slávik.*

Na pozadí vyzváňania počul spev. Každé ráno na svitaní sa schádzali červení kňazi pred svojim skromným chrámom na nábreží, aby privítali vychádzajúce slnko. *Pretože noc je tmavá a plná hrôz.* Pate ich už stokrát počul vykrikovať tie slová, keď žiadali svojho boha R'hllora, aby ich ochránil pred temnotou. Jemu celkom stačila Sedma, ale ako počul, Stannis Baratheon teraz tiež vyznáva nočné vatry. Dokonca si dal na vlajky namiesto jeleňa s korunou R'hllorovo horiace srdce. *Ak získa Železný trón, všetci sa budeme musieť naučiť slová ich piesne,* pomyslel si Pate, ale to bolo dosť nepravdepodobné. Tywin Lannister rozprášil Stannisa aj s R'hllorom na Čiernej vode, zakrátko s nimi skoncuje nadobro a napichne hlavu baratheonovského nárokovateľa na kôl nad bránou Kráľovho prístavu.

Hmla redla a Staré mesto okolo neho začínalo naberať tvar, vynáralo sa ako príznak zo šera brieždenia. Pate jakživ nevidel Kráľov prístav, ale vedel, že je to len mesto z prútia a hlíny, samá blatistá cesta, slamená strecha a drevené chajdy. Staré mesto bolo vystavané z kameňa, všetky cesty vydláždené až po tú najzastrčenejšiu uličku. A najkrajšie bolo práve na svitaní. Západný breh Medoviny lemovali cechové domy, vyzerali ako rad palácov. Proti prúdu sa na oboch brehoch vypínali kupoly a veže Citadely, poprepájané kamennými mostmi a plné siení a domov. Po prúde za čiernymi mramorovými múrmi a vysokými oknami Hviezdnateho septu sa hrčili sídla zbožných občanov ako deti pri nohách starej matróny.

A ešte ďalej, kde sa Medovina vlieva do Šepkajúcej úžiny, stála Vysoká veža, jej signálne ohne žiarili do brieždenia. Vypínala sa na útese Bitevného ostrova a jej tieň pretínal mesto ako meč. Ľudia, čo sa narodili v Starom meste, vedeli podľa neho určiť čas. Niektorí tvrdili, že z vrchu veže dovidieť až na Múr. Asi preto odtiaľ lord Leyton nezišiel už viac ako desať rokov, radšej vládol mestu takto z oblakov.

Okolo Pata po riečnej ceste prehrkotal mäsiarsky voz, vzadu kvíkalo päť vystrašených prasiatok. Ako sa mu uhýbal, vyhol sa aj vedru nočných výkalov, čo nejaká žena vyliala z okna. *Keď budem majster, budem jazdiť na*

koni, pomyslel si. Vzápätí sa potkol o kameň a nechápal, koho sa snaží oklamať. Naňho nečaká reťaz, žiadne miesto pri panskom stole ani statný biely kôň. Celé dni bude počúvať len krákanie krkavcov a drhnúť flaky zo spodkov arcimajstra Walgrava.

Kľačal práve na kolene a oprašoval si oblečenie, keď vtom sa ozval hlas: „Dobré ráno, Pate.“

Nad ním stál alchymista.

Pate vstal. „Vraveli ste, že na tretí deň... budete U brka a kríglä.“

„Bol si s priateľmi. Nechcel som rušiť vaše družné posedenie.“ Alchymista mal na sebe obyčajný hnedý cestovný plášť s kapučňou. Spoza chrbta mu svietilo slnko, predierajúce sa cez strechy, takže mu nebolo vidieť do tváre schovanej pod kapučňou. „Už si sa rozhodol, čo si?“

Naozaj to musím vysloviť? „Zrejme zlodej.“

„Myslel som si.“

Najťažšie bolo spustiť sa na všetky štyri a vytiahnuť truhlicu spod posteľe arcimajstra Walgrava. Hoci bola robustná a obitá železom, zámku mala vylomenú. Majster Gormon podozrieval Pata, ale mýlil sa. Vylomil ju sám Walgrave, keď od nej stratil kľúč.

V truhlici našiel Pate mešec strieborných jeleňov, prameň žltých vlasov zviazaných stužkou, miniatúrnu maľbu ženy, čo vyzerala ako Walgrave (ešte aj s fúzmi) a oceľovú plátovú rukavicu. Walgrave tvrdil, že rukavica patrila princovi, no akosi si nespomínal ktorému. Keď ju Pate vytriasol, na zem vypadol kľúč.

Ak ho zdvihnem, som zlodej, pomyslel si vtedy. Bol to starý ťažký kľúč z čierneho železa, vraj otvorí každé dvere v Citadele. Také kľúče mali iba arcimajstri. Ostatní nosili svoje kľúče pri sebe alebo ich ukryli na bezpečnom mieste, ale keby ho Walgrave niekam schoval, v živote by ho už nik nenašiel. Pate schmatol kľúč a bol na polceste k dverám, keď sa zvrtol a zobral si aj striebro. Zlodej je zlodej, či ukradne málo alebo veľa. „Pate,“ šiekral naňho jeden biely krkavec, „Pate, Pate, Pate.“

„Máte môjho draka?“ opýtal sa alchymistu.

„Ak máš ty to, čo chcem ja.“

„Ukážte. Chcem ho vidieť.“ Pate sa nemienil dať ošmeknúť.

„Ale nie tu na riečnej ceste. Poď.“

Nemal nad tým kedy rozmýšľať, zväziť svoje možnosti. Alchymista už odchádzal. Pate mohol buď ísť za ním, alebo naveky stratiť Rosey aj zlatého draka. Tak šiel. Cestou si vopchal ruku do rukáva. Nahmatal kľúč, bezpečne ukrytý vo vrecku, ktoré si tam všil. Majstri majú v rúchach plno vreciek. To vie už od malička.

Musel pobehnúť, aby udržal krok s alchymistovými dlhými nohami.

Išli úzkou ulicou, zahli za roh, cez starý Zlodejský trh, po Handrárovej uličke. Nakoniec alchymista zabočil do akejsi ešte užšej uličky. „Už sme dosť ďaleko,“ povedal Pate. „Nik tu nie je. Poďme na to.“

„Ako chceš.“

„Chcem svojho draka.“

„Isteže.“ Zjavila sa minca. Prebehla alchymistovi po hánkach, presne ako vtedy, keď ich Rosey zoznámila. Zlatý drak sa v rannom svetle trblieval a pozlacoval alchymistovi prsty.

Pate ho schmatol. Zlato ho hrialo v dlani. Zdvihol mincu k ústam a zahryzol do nej, ako to videl u druhých. V skutočnosti netušil, ako by malo zlato chutiť, ale nechcel vyzeráť ako hlupák.

„Kde je kľúč?“ zdvorilo nástojil alchymista.

Pate zrazu zaváhal. „Zháňate nejakú knihu?“ Niektoré valýrske zvitky, zamknuté dolu v kryptách, vraj boli poslednými odpismi na svete.

„Do toho, čo chcem, ťa nič.“

„Nie.“ *Hotovo*, hovoril si v duchu Pate. *Tak choď. Utekaj do Brka a krčaha, zobuď Rosey bozkom a povedz jej, že je tvoja.* A predsa váhal. „Ukážte mi tvár.“

„Ako chceš.“ Alchymista si stiahol kapučnu.

Bol to jednoduchý muž s obyčajnou tvárou. Mladou tvárou, všednou, s plnými lícami a náznakom brady. Po pravom líci sa mu ťahala jemná jazva. Mal orlí nos a husté čierne vlasy, čo sa mu krútili nad ušami. Jeho tvár Patovi nič nehovorila. „Nepoznám vás.“

„Ani ja teba.“

„Kto ste?“

„Cudzinec. Nikto. Naozaj.“

„Aha.“ Pate stratil reč. Vytiahol kľúč a vložil ho cudzincovi do ruky, hlava sa mu krútila, akoby mal závrat. *Rosey*, pripomínal si. „Sme vyrovnaní.“

Bol už v polovici uličky, keď sa mu kamene pod nohami zrazu rozhýbali. *Sú mokré a klzké*, pomyslel si, ale v tom to nebolo. Cítil, ako mu búši srdce. „Čo sa deje?“ pýtal sa. Nohy sa mu podlamovali, akoby boli z trstia. „Nechápem.“

„Ani nikdy nepochopíš,“ povedal ktosi smutno.

Kamene sa mu zdvihli v ústrety. Pate chcel kričať o pomoc, ale ani hlas ho neposlúchal.

Jeho posledná myšlienka patrila Rosey.

POĎAKOVANIE

Tak toto bola potvora.

Moja vďaka a uznanie opäť patria mojim oddaným dušiam, mojim drahým redaktorkám: Nite Taublibovej, Joy Chamberlainovej, Jane Johnsonovej, a predovšetkým Anne Lesley Groellovej, za jej cenné rady, zmysel pre humor a bezodnú trpezlivosť.

Ďakujem tiež svojim čitateľom za milé a povzbudzujúce e-maily aj za trpezlivosť. Skladám klobúk najmä pred Lodey z Troch pästí, Podom z Diabolského kráľika, Treblou a Dajom z Ničotných kráľov, rozkošnou Caress z Múra, Lannisterom Veveričkobijcom a ostatnými členmi Bratstva bez zástav, pološialenou opileckou bandou chrabrých rytierov a spanilých dám, s ktorými sa na wordcone rok čo rok hýri čoraz lepšie. Trúbenie fanfár si zaslúži aj Elio a Linda, ktorí poznajú Sedem kráľovstiev zjavne lepšie než ja, bez nich by som sa už určite kamsi zatáral. Ich podrobná stránka o ríši je malý zázrak a veľká pomoc. Ďakujem tiež Walterovi Jonovi Willamsovi, s ktorým som prebrázdil ďalšie moria, Sageovi Walkerovi za pijavice, horúčky a dolámané kosti, Pati Nagleovej za HTML a za to, že všetky novinky zverejňuje rýchlosťou blesku, a Melinde Snodgrassovej s Danielom Abrahamom za prácu, ktorá bola naozaj nad rámec a mimo neho. Pretĺkam sa ďalej tiež vďaka pomoci svojich priateľov.

A čo sa týka Parris, ktorá stála pri mne v dobrom aj zlom a pri každej prekľatej strane, naozaj mi nestačia slová. Bez nej by som z tejto *Piesne* nezaspieval ani písmeno.

O AUTOROVI

GEORGE R. R. MARTIN predal svoj prvý príbeh v roku 1971 a odvtedy sa venuje len písaniu. Strávil desať rokov v Hollwoode ako scenárista a producent seriálov *The Twilight Zone*, *Kráska a zviera* a mnohých ďalších filmov a televíznych seriálov, ktoré sa nikdy nedokončili. V polovici de-
väťdesiatych rokov sa vrátil k svojej starej láske, próze, a pustil sa do série fantasy románov *Pieseň ladu a ohňa*. Odvtedy žije v Siedmich kráľovstvách. Kedykoľvek sa mu podarí odísť, vracia sa do Santa Fe v Novom Mexiku, kde žije s nádhernou Parris, veľkým bielym psom Mischom a dvoma kocúrmí Augustom a Kaligulom, ktorí sú presvedčení, že sú páni domu.